

DRUHÝ ADVENTNÍ TÝDEN

2. neděle adventní

Iz 40,1-5.9-11

Těšte, těšte můj národ – praví váš Bůh. Mluvte k srdci Jeruzaléma, volejte k němu, neboť je skončena jeho špatnost, odčiněna jeho nepravost, vzal z Hospodinovy ruky dvojnásob za všechny své hříchy. Hlas volá: „**Na poušti připravte Hospodinovi cestu, v pustině urovnejte stezky našemu Bohu!** Každé údolí ať se zvýší a každá hora a pahorek ať se sníží! Co je křivé, ať se napřímí, co je drsné, ať se narovná! Hospodinova velebnost se zjeví a každé tělo společně uzří, že mluvila Hospodinova ústa.“ Vystup na vysokou horu, ty, který hlásáš pro Sión radostnou zvěst, pozdvihni mocně svůj hlas, ty, který hlásáš pro Jeruzalém radostnou zvěst! Pozdvihni (svůj hlas) a neboj se; řekni judským městům: „**Hle, váš Bůh! Hle, Pán, Hospodin, přichází s mocí, jeho rámě mu dává vládu.** Hle, u sebe má svou mzdu a před sebou má svůj zisk. **Jako pastýř pase své stádo, svým ramenem shromažďuje beránky, ve svém klínu je nese, březí ovce šetrně vede.**“

2 Petr 3,8-14

Jednu věc, **milování, nesmíte přehlédnout: že je u Pána jeden den jako tisíc roků a tisíc roků jako jeden den.** Ne že by Pán otálel splnit to, co slíbil, jak ho někteří (lidé) obviňují z otálení, ale je k vám shovívavý, protože nechce, aby někdo zahynul, naopak chce, aby se všichni dali na pokání. Ten den Páně však přijde jako zloděj a tehdy nebesa náhle s rachotem pominou, živly se stráví žárem i země a všechno, co se na ní bude nalézat. A tak všechno vezme za své. Jak vám proto musí ležet na srdci, abyste žili svatě a zbožně, a tak očekávali a urychlovali příchod toho Božího dne, kdy se nebesa stráví v ohni a živly rozplynou v žáru. Ale my čekáme – jak on to slíbil – **nová nebesa a novou zemi, kde bude mít svůj domov spravedlnost.** Když tedy na to musíte čekat, milování, horlivě se snažte, abyste byli před ním bez poskvrny a bez úhony v pokoji.

Mk 1,1-8

Začátek evangelia o Ježíši Kristu, Synu Božím: Je psáno u proroka

Izaiáše: „**Hle, já posílám svého posla před tebou, on ti připraví cestu. Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Pánu, urovnejte mu stezky!**“ Když Jan Křtitel (vystoupil) na poušti, hlásal křest pokání, aby byly odpuštěny hříchy. Vycházel k němu celý judský kraj a všichni jeruzalémští obyvatelé, dávali se od něho křtít v řece Jordánu a (přitom) vyznávali své hříchy. Jan nosil šat z velbloudí srsti a kolem boků kožený pás. Živil se kobyčkami a medem divokých včel. Kázal: „**Za mnou už přichází mocnější, než jsem já; nejsem hoden, abych se sehnul a rozvázal mu řemínek u opánek. Já jsem vás křtil vodou, ale on vás bude křtít Duchem svatým.**“

Jednu věc, milování, nesmíte přehlédnout: že je u Pána jeden den jako tisíc roků a tisíc roků jako jeden den.

Mobil (vyprávění paní Z. N.)

„Nedá se nic dělat, žijeme v době mobilové, tak jako naši předci žili v době kamenné nebo bronzové. Onehdy jsem si zapomněla mobil doma. Po celý den jsem si připadala, jako kdyby mi chyběl nějaký zvlášť důležitý orgán nebo smysl. Jak jsem mohla tolik let prožít bez mobilu?

Ale říkám to kvůli tomu, že jsem si před třemi dny mobil nezapomněla a volala jsem manželovi. A ne a ne se mu dovolat. Přitom manžel je pečlivka, jak přijde domů, hned dává mobil do nabíječky, nestane se mu jako kolikrát mně, aby se mu mobil někdy vybil. Pořád se mi ozývalo, že je nedostupný... Žiju s ním už dvacet let. A v téhle éře katastrofálních manželství je naše manželství takovým ostrůvkem štěstí a radosti. Nedostupný... Manžel je nedostupný. Mobil mi to opakoval znovu a znovu. A mě najednou napadlo, že jednou se budu chtít manželovi dovolat, jednou budu usilovat o to, abych se s ním mohla domluvit o tom či o tom, jednou budu chtít být alespoň s jeho hlasem... A nepůjde to. Bude... Kde? Kam odchází ti, jejichž hlas už nemůžeme slyšet, kteří nám už nikdy neodpovědí, i kdybychom je volali ze všech sil, i kdybychom sebevíc prosili, aby se nám ozvali? Večer jsem spěchala z práce jako ještě nikdy. Otevřu dveře... Otevřu dveře do samoty? Do tmy? Uslyším, že manžel... Od koho to uslyším?

Byl doma.

„Představ si, že můj mobil...“

Myslím si, že žádná žena ještě tak nepolíbila muže, kterému spadl mobil do umyvadla, jako jsem toho svého políbila já. „Copak,“ divil se, „co, co?“

Víte, kdybychom měli stále na paměti, že jednou budeme své blízké chtít slyšet, budeme na ně chtít promluvit... Budeme chtít, aby oni promluvili na nás... A už to nepůjde.

Kdybychom tohle měli na paměti, myslím, že bychom se jeden k druhému chovali jinak, používali jiná slova, usmívali se na sebe víc a častěji. Jednou budeme chtít na někoho blízkého promluvit. Těšit se z jeho blízkosti... A ozve se jenom hlas tmy. Řekne nám na naše volání: „Je nedostupný...“ A on nedostupný bude. Všichni budeme jednou nedostupní. Dnes ještě ne. Dnes ještě můžeme jeden druhého oslovit. Říct tomu vedle sebe, že ho máme rádi. Říct těm vedle nás, jak je nám s nimi dobře. Dokázat jim to...

Eduard Martin – Schody do ráje, KNA 2010

Když na něco netrpělivě čekáme, tak nám čas utíká trochu jinak, i my zakoušíme „relativitu času“. Využijme čas, který je nám dán od Pána.

Nepromarněte čas, a budete zachráněni na věky. *Don Bosco – MB XVIII, 842*